

Agencja Rezerw Materiałowych

Prezes

Warszawa, dn. marca 2019 r.

Egz. nr

DECYZJA

Prezesa

Agencji Rezerw Materiałowych

Nr BPI – 2/I/19

**w sprawie udzielenia pisemnej interpretacji przepisów dotyczących opłaty
zapasowej**

Na podstawie art. 34 ust. 1, ust. 5, ust. 16 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2018 poz. 646 z późn. zm.), zwanej dalej „upp” w związku z art. 21b ust. 1 i ust. 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1323), zwanej dalej „ustawą o zapasach”, Prezes Agencji Rezerw Materiałowych stwierdza, że stanowisko P. przedstawione we wniosku z dnia 5 marca 2019 r., który wpłynął do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych w dniu 12 marca 2019 r. o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1323). – **jest nieprawidłowe.**

UZASADNIENIE

Agencja Rezerw Materiałowych
00–844 Warszawa, ul. Grzybowska 45
tel. 22 36 09 100, fax 22 36 09 101
kancelaria@arm.gov.pl, www.arm.gov.pl

Wnioskiem z dnia 5 marca 2019 r., który wpłynął do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych w dniu 12 marca 2019 r. o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów P. - zwany dalej „Wnioskodawcą”, zwrócił się o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1323).

W dniu 6 marca 2019 r. Wnioskodawca uiszczył kwotę 40 zł tytułem „Opłata za wydanie interpretacji na podstawie art. 34 ustawy Prawo Przedsiębiorców”.

We wniosku Wnioskodawca przedstawił niżej opisany stan faktyczny:

Przedsiębiorca jest podmiotem wytwarzającym paliwa ciekłe i posiadającym w związku z tym status „producenta” na gruncie ustawy o zapasach. W ramach prowadzonej działalności Przedsiębiorca produkuje m.in. paliwo żeglugowe ciężkie oraz lekkie (dalej także odpowiednio „olej ciężki” i „olej lekki”), które to paliwa są paliwami w rozumieniu ustawy o zapasach i rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 8 grudnia 2014 r. w sprawie szczegółowego wykazu surowców oraz produktów naftowych objętych systemem zapasów interwencyjnych oraz wykazu paliw stanowiących podstawę do wyliczenia opłaty zapasowej (Dz. U. poz. 1806), podlegającymi przedmiotowo pod obowiązek uiszczenia opłaty zapasowej.

Po dokonaniu produkcji wskazanych wyżej wyrobów są one następnie sprzedawane przez Przedsiębiorcę do Kontrahenta – podmiotu zależnego od Przedsiębiorcy, który w ramach grupy specjalizuje się w sprzedaży paliw żeglugowych, w tym także z przeznaczeniem na „międzynarodowy bunkier morski” w rozumieniu art. 2 pkt. 15a ustawy o zapasach.

Przed realizacją swoich dostaw na statki (przed bunkrowaniem statków) Kontrahent dokonuje niekiedy mieszania oleju ciężkiego z olejem lekkim w celu obniżenia lepkości dostarczanego na statek paliwa żeglugowego, tak aby spełnić wymogi w zakresie parametrów paliwa sformułowane przez odbiorców tych wyrobów. Część nabywców paliw przeznaczonych na międzynarodowy bunkier morski oczekuje bowiem, by paliwa te spełniały specjalne wymagania w zakresie obniżenia lepkości kupowanych przez nich produktów. Mieszanie to ma miejsce jeszcze na infrastrukturze (zbiorniki lub bunkierki) należącej do Kontrahenta.

Przeznaczenie paliw na międzynarodowy bunkier morski jest przesłanką do obniżenia wielkości produkcji i przywozu paliw stanowiących podstawę do wyliczenia uiszczanej opłaty zapasowej na podstawie art. 5 ust. 6 pkt 2 ustawy o zapasach. W oparciu o ten przepis Przedsiębiorca dokonuje obniżenia podstawy do wyliczenia uiszczanej opłaty zapasowej o wolumeny paliw sprzedanych do Kontrahenta, które są przeznaczone na międzynarodowy bunkier morski. Przedsiębiorca jest w stanie dokładnie określić te wielkości z uwagi na fakt, że Kontrahent precyzyjnie wydziela i ewidencjonuje ilości nabywanych od Przedsiębiorcy paliw żeglugowych, udostępniając tak zebrane dane również przedsiębiorcy. Pozwala to Przedsiębiorcy na pełne zidentyfikowanie przepływu produktu i obiegu dokumentów na wszystkich etapach procesu.

Każde pomniejszenie określone w art. 5 ust. 6 pkt 2 ustawy o zapasach jest dokumentowane przez przedsiębiorcę w sposób zgodny z § 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 8 grudnia 2014 r. w sprawie rodzajów dokumentów uprawniających do pomniejszenia wielkości produkcji paliw lub przywozu ropy naftowej lub paliw, stanowiących podstawę obliczenia wymaganej na dany rok kalendarzowy ilości zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw oraz obliczenia opłaty zapasowej (Dz. U. poz. 1807; dalej „Rozporządzenie”), tj. poprzez uzyskanie oświadczenia od Kontrahenta będącego dostawcą paliwa przeznaczonego na międzynarodowy bunkier morski, zaopatrującego bezpośrednio statki morskie w takie paliwo. Oświadczenie to spełnia wszystkie przewidziane dla niego wymogi, które wynikają z § 3 ust.3 Rozporządzenia.

W związku z opisanym powyżej zaistniałym stanem faktycznym Wnioskodawca wskazał następujące zagadnienie prawne będące przedmiotem wniosku:

W tak zakreślonym opisie zaistniałego stanu faktycznego Przedsiębiorca wnosi o potwierdzenie, że przy wyliczeniu uiszczanej przez siebie opłaty zapasowej Przedsiębiorca będzie uprawniony do zastosowania pomniejszenia, o którym mowa w art. 5 ust. 6 pkt 2 ustawy o zapasach, w odniesieniu do wolumenu sprzedanych Kontrahentowi paliw żeglugowych, które po wymieszaniu przez Kontrahenta w celu obniżenia ich lepkości zostaną sprzedane z przeznaczeniem na międzynarodowy bunkier morski.

Stanowisko Przedsiębiorcy wraz z uzasadnieniem

Zdaniem Przedsiębiorcy w przedstawionym stanie faktycznym Przedsiębiorca przy wyliczeniu uiszczanej przez siebie opłaty zapasowej będzie uprawniony do zastosowania pomniejszenia, o którym mowa w art. 5 ust. 6 pkt 2 ustawy o zapasach., w odniesieniu do wolumenu sprzedanych Kontrahentowi paliw żeglugowych, które po wymieszaniu przez Kontrahenta w celu obniżenia ich lepkości zostaną sprzedane z przeznaczeniem na międzynarodowy bunkier morski.

Pomniejszenie powyższe, zdaniem Wnioskodawcy, możliwe będzie pod warunkiem uzyskania przez Przedsiębiorcę dokumentu, określonego w § 3 ust.1 Rozporządzenia. Pomniejszenie to może być stosowane wyłącznie w przypadku posiadania przez dany podmiot oświadczenia (1) nabywcy na dokumencie dostawy (kwicie bunkrowym) lub (2) dostawcy paliwa przeznaczonego na międzynarodowy bunkier morski, złożonego przez dostawcę zaopatrującego bezpośrednio statki morskie w takie paliwo. Drugie ze wskazanych oświadczeń – właściwe dla stanu faktycznego dotyczącego Przedsiębiorcy – powinno zawierać przynajmniej następujące dane (§ 3 ust.1 Rozporządzenia): nazwę i adres dostawcy paliwa, jego REGON i NIP; nazwę i adres sprzedawcy paliwa, jego REGON i NIP; informację o rodzaju i ilości zakupionego paliwa w okresie, którego dotyczy oświadczenie; wykaz numerów i dat wystawienia dokumentów (kwitów bunkrowych zawierających nr IMO) dostawy paliwa na statek potwierdzających, że zakupione paliwo zostało przeznaczone do bunkrowania statków; podpis osoby dostarczającej paliwo w imieniu dostawcy.

W ocenie Wnioskodawcy, z powyższych przepisów wynika, że pomniejszenie podstawy wyliczenia wielkości opłaty zapasowej na podstawie art. 5 ust. 6 pkt 2 ustawy o zapasach uzależnione jest od łącznego spełnienia następujących przesłanek:

- określony wolumen paliwa musi zostać przeznaczony na międzynarodowy bunkier morski;
- podmiot stosujący pomniejszenie musi otrzymać oświadczenie dostawcy paliwa przeznaczonego na międzynarodowy bunkier morski, złożone przez dostawcę zaopatrującego bezpośrednio statki morskie w takie paliwo;
- ww. oświadczenie musi zawierać wszystkie informacje wymienione w § 3 ust. 3 Rozporządzenia.

W stanie faktycznym będącym przedmiotem niniejszego wniosku wszystkie z powyższych warunków są w ocenie Przedsiębiorcy spełnione. Wnioskodawca wskazuje bowiem, że sprzedawane przez Przedsiębiorcę do Kontrahenta paliwa żeglugowe są przeznaczone na międzynarodowy bunkier morski i na żadnym etapie dokonywania transakcji / obrotu tym paliwem przeznaczenie to się nie zmienia. Zdaniem Wnioskodawcy zakwestionowaniem zamiaru takiego właśnie wykorzystania paliwa nie może być występujące w niektórych przypadkach ich mieszanie (oleju lekkiego z ciężkim), które dokonywane jest wyłącznie w celu obniżenia lepkości dostarczanego produktu w celu sprostania specyficznym wymaganiom klienta w danej transakcji - nie zaś po to, by nowopowstały produkt mógł być sprzedany lub wykorzystany na jakiegokolwiek cele inne niż międzynarodowy bunkier morski. •

Przedsiębiorca otrzymuje odpowiednie oświadczenie od Kontrahenta, tj. dostawcy paliwa przeznaczonego na międzynarodowy bunkier morski, zaopatrującego bezpośrednio statki morskie w takie paliwo, jak również Wnioskodawca uzyska oświadczenie Kontrahenta, spełniające wszystkie przewidziane prawem wymogi, wynikające z § 3 ust. 3 Rozporządzenia.

Zdaniem Wnioskodawcy, w stanie faktycznym będącym podstawą niniejszego wniosku, Przedsiębiorca prawidłowo stosuje pomniejszenie podstawy wyliczenia wielkości opłaty zapasowej na podstawie art. 5 ust. 6 pkt 2 ustawy o zapasach, jak również w ocenie Wnioskodawcy prawidłowość działania znajduje swoje odzwierciedlenie w regulacjach prawnych Unii Europejskiej, które nakładają na poszczególne państwa członkowskie obowiązek tworzenia i utrzymywania zapasów interwencyjnych paliw na wypadek zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego lub zakłóceń na rynku naftowym i które z tego względu muszą być uwzględniane przy interpretowaniu krajowych regulacji w tym zakresie. W tym zakresie istotne są zwłaszcza przepisy dyrektywy Rady (WE) nr 2009/119/WE z dnia 14 września 2009 r. nakładającej na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych (Dz. Urz. UE L 265 z 09.10.2009 r., str. 9-23; dalej „Dyrektywa”), która jest głównym unijnym aktem prawnym regulującym obowiązki i prawa państw członkowskich związane z tworzeniem i utrzymywaniem zapasów interwencyjnych paliw.

Zdaniem Wnioskodawcy, ustawa o zapasach implementuje do krajowego porządku prawnego regulacje Dyrektywy; jej stosowanie musi więc uwzględniać cel ustanowienia i literalne brzmienie Dyrektywy. Skoro więc przepisy Dyrektywy

bezsprzecznie wyłącza ją paliwa przeznaczone na międzynarodowy bunkier morski z jakiegokolwiek wpływu na poziom zapasów interwencyjnych tworzonych i utrzymywanych przez państwa członkowskie, to stosowanie ustawy o zapasach w praktyce musi prowadzić do takiego samego rezultatu, czyli neutralności tych paliw na obowiązki wszelkich podmiotów objętych ustawą o zapasach. W stanie faktycznym niniejszej sprawy postulat ten będzie natomiast zrealizowany wyłącznie w przypadku przyznania prawa do stosowania pomniejszenia, o którym mowa w art. 5 ust. 6 pkt 2 ustawy o zapasach, właśnie Przedsiębiorcy. Przesunięcie tego uprawnienia na jakikolwiek inny podmiot uczestniczący w transakcjach spowodowałoby bowiem ryzyko rzeczywistego objęcia paliwa przeznaczonego na międzynarodowy bunkier morski obowiązkiem tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw i uiszczania opłaty zapasowej. W takim przypadku Przedsiębiorca musiałby bowiem wypełniać te obowiązki, a Kontrahent nie mógłby sobie tego skompensować - jako podmiot niemający wysokiej „własnej” opłaty zapasowej w praktyce często nie miałby bowiem czego pomniejszać.

Wnioskodawca dla poparcia swojego stanowiska przywołuje treść unijnego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii (Dz. Urz. UE L 304 z 14.11.2008 r., str. 1, z późn. zm.; dalej „Rozporządzenie ws. statystyki energii”), z uwagi na bezpośrednie odwołanie w przepisach ustawy o zapasach do definicji „paliw” w kontekście obowiązku uiszczania opłaty zapasowej. Zdaniem Wnioskodawcy zgodnie z regulacjami tego aktu prawnego paliwa przeznaczone na międzynarodowy bunkier morski nie powinny być uwzględniane przy sprawozdawczości państw członkowskich, w której określana jest podstawa tworzenia i utrzymywania przez te kraje zapasów interwencyjnych. Oznacza to więc, że przepisy krajowe - które zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie mogą być sprzeczne z regulacjami unijnymi - muszą być ustanawiane i stosowane w taki sposób, by w praktyce paliwa przeznaczone na międzynarodowy bunkier morski pozostawały neutralne dla wszystkich stron zaangażowanych w wypełnianie obowiązków związanych z zapasami interwencyjnymi, do tworzenia których zobowiązane są państwa członkowskie Unii Europejskiej.

Powyższe oznacza, że na gruncie regulacji unijnych paliwa przeznaczone na międzynarodowy bunkier morski, w stanie faktycznym i zdarzeniu przyszłym będącym przedmiotem niniejszego wniosku, pozostają całkowicie obojętne dla

wielkości tworzonych przez Polskę zapasów interwencyjnych paliw tworzonych i utrzymywanych na wypadek zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego lub zakłóceń na rynku naftowym.

Zdaniem Wnioskodawcy powyższe konkluzje pozostają w pełni aktualne także w przypadku uznania, że Kontrahent mieszając paliwa żeglugowe w celu obniżenia ich lepkości dokonuje „produkcji” nowych paliw. Rozpoznawanie „produkcji paliw” przez Kontrahenta, a co za tym idzie nietraktowanie paliw sprzedawanych przez Przedsiębiorcę jako przeznaczonych na międzynarodowy bunkier morski, rażąco naruszałoby w ocenie Wnioskodawcy - wynikający z regulacji unijnych - obowiązek zwolnienia tego rodzaju paliw z wliczania ich do podstawy tworzenia zapasów obowiązkowych i uiszczania opłaty zapasowej.

Ponadto, w ocenie Przedsiębiorcy nawet ewentualne uznanie, że Kontrahent dokonuje „produkcji” paliw w rozumieniu ustawy o zapasach, nie zmienia faktu, że paliwa sprzedawane przez Przedsiębiorcę są „przeznaczone na międzynarodowy bunkier morski”. Zdaniem Wnioskodawcy, ustawodawca nie posłużył się bowiem w art. 5 ust. 6 pkt 2 ustawy o zapasach frazą „paliwa sprzedane” ani „paliwa wykorzystane”, lecz „paliwa przeznaczone” na międzynarodowy bunkier morski. Innymi słowy Przedsiębiorca uważa, że paliwo może być przeznaczone na międzynarodowy bunkier morski nawet wówczas, gdy jest jedynie wykorzystywane do dalszej produkcji u bezpośredniego dostawcy paliwa żeglugowego na statki. Wnioskodawca zaznacza, że paliwa sprzedawane przez Przedsiębiorcę Kontrahentowi i paliwa finalne przeznaczone na międzynarodowy bunkier morski to dokładnie te same wyroby; można więc twierdzić, że oba podmioty w łańcuchu dostaw (Przedsiębiorca i Kontrahent) produkują paliwa przeznaczone na międzynarodowy bunkier morski i oba podmioty mają prawo do realizacji pomniejszenia podstawy wyliczenia opłaty zapasowej z art. 5 ust. 6 pkt 2 ustawy o zapasach.

Zdaniem Wnioskodawcy warunkiem zastosowania zwolnienia wynikającego z art. 5 ust. 6 pkt 2 ustawy o zapasach jest uzyskanie przez Przedsiębiorcę dokumentu - oświadczenia Kontrahenta, tj. dostawcy paliwa przeznaczonego na międzynarodowy bunkier morski, określonego w rozporządzeniu w sprawie dokumentów. Rozwiązanie to – w ocenie Wnioskodawcy - jest podobne do konstrukcji oświadczeń o przeznaczeniu wyrobów, która jest używana na gruncie przepisów akcyzowych. W tym zakresie ugruntowało się natomiast orzecznictwo

sądowe, zgodnie z którym sprzedawca - jeżeli uzyskał kompletne, poprawne pod względem formalnym oświadczenie kontrahenta - nie może odpowiadać za ewentualną nieprawdziwość tego oświadczenia. Przedsiębiorca uważa, że podobnie jest w przypadku oświadczeń Kontrahenta uzyskiwanych przez Przedsiębiorcę: jeżeli są one kompletne i poprawne formalnie, to nawet przy stwierdzeniu, że Kontrahent de facto nie zużył paliw sprzedanych przez Przedsiębiorcę do międzynarodowego bunkrowania, ale do dalszej produkcji paliw, to Przedsiębiorca nie może ponosić odpowiedzialności polegającej na zakwestionowaniu u niego prawidłowości stosowania mechanizmu obniżenia wysokości uiszczanej opłaty zapasowej w oparciu o art. 5 ust. 6 pkt 2 ustawy o zapasach.

Wobec powyższego Przedsiębiorca wnosi jak na wstępie, tj. o potwierdzenie, że przy wyliczeniu uiszczanej przez siebie opłaty zapasowej Przedsiębiorca będzie uprawniony do zastosowania pomniejszenia, o którym mowa w art. 5 ust. 6 pkt 2 ustawy o zapasach, w odniesieniu do wolumenu sprzedanych Kontrahentowi paliw żeglugowych, które po wymieszaniu przez Kontrahenta w celu obniżenia ich lepkości zostaną sprzedane z przeznaczeniem na międzynarodowy bunkier morski.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego uznano za nieprawidłowe.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2018 r. poz. 646 z późn. zm.) Przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu lub właściwej jednostki organizacyjnej wnioski o wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej lub składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie (interpretacja indywidualna). Zgodnie z ust. 5 przywołanego powyżej przepisu udzielenie interpretacji indywidualnej następuje w drodze decyzji, od której służy odwołanie. Interpretacja indywidualna zawiera wyczerpujący opis przedstawionego we wniosku zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego oraz wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym oraz pouczeniem o prawie wniesienia środka zaskarżenia. W myśl art. 34 ust. 16 upp do postępowań o wydanie interpretacji indywidualnej stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej.

Stosownie do art. 21b ust. 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1323). organem właściwym w sprawie opłaty zapasowej jest Prezes Agencji, któremu przysługują uprawnienia organu podatkowego, określone w dziale III oraz dziale V ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

Przepis art. 21b ust. 1 ustawy o zapasach, stanowi, że koszty tworzenia i finansowania zapasów agencyjnych ponoszą producenci i handlowcy, uiszczając opłatę zapasową. Treść art. 2 pkt 18 lit. a ustawy o zapasach zawiera definicję legalną producenta, zgodnie z którą jest nim przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie produkcji paliw, w tym także zlecającego taką produkcję innym podmiotom, z wyłączeniem usługowej produkcji na rzecz innych podmiotów.

Poprzez paliwa, na podstawie art. 2 pkt 3 ustawy o zapasach, należy rozumieć produkty naftowe określone w art. 2 pkt 2 lit. f-n, w tym również zawierające dodatki bez względu na ich ilość. Produkty naftowe wymienione w art. 2 pkt 2 lit. f-n, tj. gaz płynny (LPG), benzyny silnikowe, benzyny lotnicze, paliwa typu benzyny do silników odrzutowych, paliwa typu nafty do silników odrzutowych, inne nafty, oleje napędowe, lekkie oleje opałowe i pozostałe oleje napędowe, ciężkie oleje opałowe, określone są w załączniku B rozdział 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii (Dz. Urz. UE L 304 z 14.11.2008, str. 1, z późn. zm.), dalej „rozporządzenie nr 1099/2008”

Na mocy zmiany wprowadzonej rozporządzeniem Komisji (UE) 2017/2010 z dnia 9 listopada 2017 r. zmieniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 w sprawie statystyki energii (Dz. Urz. UE L 292 z 10.11.2017, str. 3 i nast.), która weszła w życie 30 listopada 2017 r., definicje legalne powołanych produktów zostały przeniesione do załącznika A, przy czym w załączniku B w rozdziale 4 odnoszącym się do ropy naftowej i produktów naftowych w pozycji 4.1. „Nośniki energii” zaznaczono, że o ile nie określono inaczej, w kategorii tej gromadzone są dane odnoszące się do wszystkich nośników energii w wymienionych w załączniku A rozdział 3.4 OLEJ (ropa naftowa i produkty naftowe). Jednocześnie powołany załącznik A zatytułowany „Wyjaśnienia dotyczące terminologii” jednoznacznie wskazuje, że zawiera on wyjaśnienia, uwagi

geograficzne lub definicje pojęć, które są stosowane w pozostałych załącznikach, o ile w załącznikach tych nie stwierdzono inaczej. Wskutek powyższego bezpośrednie odesłanie z ustawy o zapasach do załącznika B rozdziału 4 rozporządzenia nr 1099/2008 przekształciło się w odesłanie kaskadowe, które dla ustalenia właściwego brzmienia definicji paliw wymaga sięgnięcia, poprzez odesłanie z załącznika B do definicji określonych w załączniku A A rozporządzenia nr 1099/2008.

W treści art. 5 ust. 6 ustawodawca zawarł katalog zamknięty uprawnionych pomniejszych wielkości produkcji paliw lub przywozu ropy naftowej lub paliw stanowiących podstawę obliczenia opłaty zapasowej. W myśl art. 5 ust. 6 pkt. 2 wielkość produkcji paliw lub przywozu ropy naftowej lub paliw pomniejsza się odpowiednio o ilości paliw przeznaczonych na międzynarodowy bunkier morski, pod warunkiem potwierdzenia tych ilości dokumentami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 5 ust. 6a ustawy o zapasach. W wydanym na podstawie art. 5 ust. 6a ustawy o zapasach Rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 8 grudnia 2014 r. w sprawie rodzaju dokumentów uprawniających do pomniejszania wielkości produkcji paliw lub przywozu ropy naftowej lub paliw, stanowiących podstawę obliczenia wymaganej na dany rok kalendarzowy ilości zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw oraz obliczenia opłaty zapasowej (Dz. U. 2014.1807) dalej zwanym „rozporządzeniem w sprawie dokumentów” w § 3 ust. 1 ustawodawca wskazał dokumenty uprawniające do pomniejszenia wielkości produkcji paliw lub przywozu paliw o ilości, o których mowa w art. 5 ust. 6 pkt 2 ustawy. Dokumentami takimi są oświadczenie nabywcy na dokumencie dostawy (kwicie bunkrowym) – pkt 1 oraz oświadczenie dostawcy paliwa przeznaczonego na międzynarodowy bunkier morski, złożone przez dostawcę zaopatrującego bezpośrednio statki morskie w takie paliwo – pkt 2.

Oświadczenie, o którym mowa w pkt 1 winno zawierać:

- 1) nazwę i adres dostawcy paliwa;
- 2) numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON) i numer identyfikacji podatkowej (NIP) dostawcy paliwa ciekłego;
- 3) datę dostawy paliwa;
- 4) miejsce dostawy paliwa;
- 5) nazwę zaopatrywanego statku, jego numer nadany przez Międzynarodową Organizację Morską (numer IMO) oraz informacje o porcie przeznaczenia;

- 6) dane identyfikacyjne środka transportu, którym dokonano dostawy paliwa;
- 7) informację o rodzaju i ilości dostarczonego paliwa;
- 8) podpis osoby:
 - a) dostarczającej paliwo w imieniu dostawcy,
 - b) przyjmującej paliwo w imieniu podmiotu posiadającego statek.Oświadczenie, o którym mowa w pkt 2 powinno zawierać:
 - 1) nazwę i adres dostawcy paliwa;
 - 2) numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON) i numer identyfikacji podatkowej (NIP) dostawcy paliwa ciekłego;
 - 3) nazwę i adres sprzedawcy paliwa;
 - 4) numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON) i numer identyfikacji podatkowej (NIP) sprzedawcy paliwa ciekłego;
 - 5) informację o rodzaju i ilości zakupionego paliwa w okresie, którego dotyczy oświadczenie;
 - 6) wykaz numerów i dat wystawienia dokumentów (kwitów bunkrowych zawierających numer IMO) dostawy paliwa na statek potwierdzających, że zakupione paliwo zostało przeznaczone do bunkrowania statków;
 - 7) podpis osoby dostarczającej paliwo w imieniu dostawcy.

We wniosku o udzielenie Przedsiębiorcy interpretacji indywidualnej co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy o zapasach Wnioskodawca wskazał, iż jest podmiotem wytwarzającym paliwa ciekłe, w związku z czym jest producentem w rozumieniu ustawy o zapasach (art. 2 pkt 18). W ramach swojej działalności produkuje paliwo żeglugowe ciężkie oraz lekkie, zwane również olejami ciężkimi i olejami lekkimi. Paliwami są produkty naftowe określone w pkt 2 lit. f-n art. 2 ustawy o zapasach, w tym również zawierające dodatki bez względu na ich ilość. Produkowane przez Wnioskodawcę oleje ciężkie oraz oleje lekkie zostały w ww. ustawie określone jako produkty naftowe – lekkie oleje opałowe i pozostałe oleje napędowe (pkt 2 lit. m) oraz ciężkie oleje opałowe (pkt 2 lit. n).

Mając powyższe na uwadze należy podkreślić, iż Wnioskodawca obowiązany jest uiszczać opłatę zapasową od produkcji lekkich olejów opałowych oraz ciężkich olejów opałowych zwanych przez Wnioskodawcę paliwami żeglugowymi ciężkimi i

lekkimi. Produkty te sprzedawane są przez Przedsiębiorcę Kontrahentowi, który przed realizacją dostaw na statki (przed bunkrowaniem statków) zgodnie z oczekiwaniami nabywców przedmiotowych produktów dokonuje mieszania ciężkiego oleju opałowego z lekkim olejem opałowym w celu obniżenia lepkości dostarczanego paliwa żeglugowego. Wskutek mieszania dwóch paliw – wskazanych wyżej produktów naftowych - wytwarzany jest nowy produkt naftowy - paliwo, co wypełnia definicję produkcji paliw, określoną w art. 2 ust. 8 ustawy o zapasach, bowiem w wyniku tych czynności następuje (...) przetwarzanie paliw poprzez procesy mieszania komponentów, w tym paliw, w wyniku których powstaje co najmniej jedno z paliw.

W tym miejscu Prezes Agencji Rezerw Materiałowych podkreśla, iż nie sposób zgodzić się z argumentacją Wnioskodawcy przedstawioną we wniosku, iż paliwa sprzedawane Kontrahentowi oraz paliwa finalne przeznaczone na międzynarodowy bunkier morski to dokładnie te same wyroby. Ustawa o zapasach nie zawiera uregulowań prawnych w zakresie wymaganych parametrów fizykochemicznych wyprodukowanego paliwa w odniesieniu do właściwości fizykochemicznych komponentów (w niniejszej sprawie paliwa żeglugowego ciężkiego i paliwa żeglugowego lekkiego) użytych do wyprodukowania tego paliwa poprzez proces mieszania. Jednakże istotnym jest fakt, iż paliwo powstałe w wyniku procesu mieszania przez Kontrahenta nie składa się z dwóch odrębnych paliw (komponentów), lecz stanowi nowe paliwo o zupełnie innych właściwościach fizykochemicznych niż wchodzące w jego skład paliwa tj. paliwo żeglugowe ciężkie i paliwo żeglugowe lekkie. Zatem należy podkreślić, iż to nowo powstałe paliwo trafia bądź trafiać będzie od Kontrahenta na międzynarodowy bunkier morski.

Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy Prezes Agencji nie zgadza się z twierdzeniem Wnioskodawcy, że oba podmioty w łańcuchu dostaw produkują paliwa przeznaczone na międzynarodowy bunkier morski, w związku z czym oba podmioty mają prawo do realizacji pomniejszenia podstawy wyliczenia opłaty zapasowej zgodnie z art. 5 ust. 6 pkt 2 ustawy o zapasach. Podkreślenia wymaga fakt, iż ustawa o zapasach w art. 6 ust. 6 pkt 2 dopuszcza jedynie pomniejszenie wskazanej podstawy o paliwa przeznaczone na międzynarodowy bunkier morski, natomiast żaden jej przepis nie kreuje uprawnienia do rozliczenia komponentu (składnika) zawartego w tym paliwie.

Warunkiem zastosowania pomniejszenia wskazanej podstawy obliczenia opłaty zapasowej paliw przeznaczonych na międzynarodowy bunkier morski jest, zgodnie z § 3 ust. 3 rozporządzenia w sprawie dokumentów, uzyskanie przez dostawcę paliwa przeznaczonego na międzynarodowy bunkier morski, złożonego przez dostawcę zaopatrującego bezpośrednio statki morskie w takie paliwo oświadczenia, zawierającego w swej treści enumeratywnie wymienione w ww. przepisie elementy. Wnioskodawca w swoim stanowisku wskazuje, iż oświadczenia te w swej konstrukcji podobne są do oświadczeń o przeznaczeniu wyrobów na gruncie przepisów akcyzowych. Przedsiębiorca we wniosku powołując się na utrwaloną linię orzecniczą w zakresie oświadczeń o przeznaczeniu wyrobów w rozumieniu ustawy o podatku akcyzowym stwierdza, iż w przypadku złożenia przez Kontrahenta oświadczenia kompletnego i poprawnego formalnie, nawet w sytuacji nie wykorzystania przez Kontrahenta paliw sprzedanych przez Wnioskodawcę do międzynarodowego bunkrowania, lecz do dalszej produkcji paliw, Wnioskodawca nie może ponosić odpowiedzialności za kwestionowanie u Przedsiębiorcy prawidłowości stosowania mechanizmu pomniejszenia podstawy obliczenia opłaty zapasowej. W tym miejscu należy zauważyć, iż przepisy ustawy o zapasach są przepisami autonomicznymi względem innych ustaw. Ustawa o zapasach w bardzo ograniczonym zakresie i konkretnie wskazanych przypadkach odsyła do przepisów ustawy o podatku akcyzowym, a mianowicie w zakresie definicji ustawowych nabycia wewnątrzwspólnotowego, dostawy wewnątrzwspólnotowej, importu i eksportu. Nie odsyła zaś w zakresie oświadczeń o przeznaczeniu wyrobów. Zatem nie można przenieść przywołanej linii orzecniczej na grunt oświadczeń składanych na podstawie § 3 ust. 3 rozporządzenia w sprawie dokumentów. Ponadto podkreślić należy, że przedmiotowe oświadczenia składane przez Kontrahenta Przedsiębiorcy dotyczą paliw przeznaczonych na międzynarodowy bunkier morski, powstałych na skutek mieszania sprzedanych przez Wnioskodawcę paliw żeglugowych ciężkich i paliw żeglugowych lekkich, a więc innych niż pierwotnie nabyte od Przedsiębiorcy.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego we wniosku przez Wnioskodawcę na podstawie stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji.

POUCZENIE

1. Od niniejszej decyzji przysługuje Stronie odwołanie do Ministra Energii, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych; 00-844 Warszawa, ul. Grzybowska 45.
2. W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania. Z dniem doręczenia Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych oświadczenia Strony o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.
3. Zgodnie z art. 136 § 2 k.p.a., jeżeli decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, na zgodny wniosek wszystkich stron zawarty w odwołaniu, organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. W myśl art. 136 § 4 k.p.a. przepisu § 2 nie stosuje się, jeżeli przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy byłoby nadmiernie utrudnione.

.....

Wykonano w 3 egz.
Egz. Nr 1 – adresat (ZPO+KPA);
Egz. Nr 2 – BPI;
Egz. Nr 3 – aa.